

HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

10 e Kamer

Nr. 907/03
VAN HET PARKET

Nr. - 97275
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

VERSTEK

30 juni 2006

not. 66.98.1368/99 van het Openbaar Ministerie tegen:

, garagehouder, geboren
, wonende te

2.Nr , met zetel te
, failliet verklaard, met als curator mr.
, advocaat te

Verdacht van:

A. De eerste

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

door op het terrein, gelegen te , ten kadaster
gekend onder , in eigendom toebehorende aan
, met zetel te
ingeschreven in het Handelsregister te onder nummer

tenminste zes zonder vergunning opgerichte betonnen gewelven, dienstig als verharding, wederrechtelijk in stand te hebben gehouden (st. 67)

te , in de periode gaande van 28.01.1999 tot en met 02.07.1999

De feiten onder de tenlastelegging A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet

houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

B. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.

Door de instandhouding van de onder A. omschreven toestand

Te , in de periode gaande van 03.07.1999 tot en met 30.04.2000

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

C. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd,

verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A

Door de instandhouding van de onder A omschreven toestand

Te in de periode gaande van 01.05.2000 tot en met de datum van het bevel tot dagvaarding, zijnde 22.02.2002

D. De eerste

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-5°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen een opslagruimte voor gebruikte voertuigen of voor schroot te hebben aangelegd, in casu :

Door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.

Een opslagruimte voor gebruikte overtuigen of voor schroot wederrechtelijk in stand te hebben gehouden (st. 3-6 en 87)

Te in de periode gaande van 28.01.1999 tot en met 02.07.1999

De feiten onder de tenlastelegging D thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 5° a) (en § 3), 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

E. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-5°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen een opslagruimte voor gebruikte voertuigen of voor schroot te hebben aangelegd, in casu:

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.

Door de instandhouding van de onder D. omschreven toestand

Te , in de periode gaande van 03.07.1999 tot en met 30.04.2000

De feiten onder de tenlastelegging E thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 5° a) (en § 3), 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

F. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1 - 5° a) (en § 3), 146 - 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § I bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk te hebben gebruikt, aangelegd of ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materiaal, materieel of afval, in casu:

Op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.

Door de instandhouding van de onder D. omschreven toestand

Te , in de periode gaande van 01.05.2000 tot en met de datum van het bevel tot dagvaarding, zijnde 22.02.2002

G. De eerste

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 27 § 1, 29, 30 en 39 § 1 - 1°, 40 en 46 van het Decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) zonder voorafgaande vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijke ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (B.S. 26.06.1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (artikel 5) of veranderd (artikel 6 bis § I), terzake de hierna vermelde inrichtingen die overeenkomstig de indelingslijst, namelijk de aan het voormeld Besluit d.d. 06.02.1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet d.d. 28.06.1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden

ingedeeld, onder de nummers 2.2. 1.c) 1° en 2.2.2.d) 1° behoren tot de klasse 2 en 3 van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, terzake

1. de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (opslag schroot, zie stuk 3-6 en 87)

2. de opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 2 tot en met 10 wrakken of 10 ton (tenminste 4 voertuigwrakken, zie stuk 3-6 en 87)

te , in de periode gaande van 28.01.1999 tot en met 02.07.1999

H. De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 1, 27 § 1, 29, 30 en 39 § 1 - 1°, 40 en 46 van het Decreet van 28.06.1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) zonder voorafgaande vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijke ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd en namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 5, 6, 6 bis, 58, 62, 63, 64, 65, 67, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (B.S. 26.06.1991) spijs het verbod, zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd (artikel 5) of veranderd (artikel 6 bis § 1), terzake de hierna vermelde inrichtingen die overeenkomstig de indelingslijst, namelijk de aan het voormeld Besluit d.d. 06.02.1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in artikel 3 van het decreet d.d. 28.06.1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, onder de nummers 2.2. 1.c) 1° en 2.2.2.d) 1° behoren tot de klasse 2 en 3 van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen, terzake

1. de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 100 ton (opslag schroot, zie stuk 3-6 en 87)

2. de opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 2 tot en met 10 wrakken of 10 ton (tenminste 4 voertuigwrakken, zie stuk 3-6 en 87)

te in de periode gaande van 03.07.1999 tot en met de datum van het bevel tot dagvaarding, zijnde 22.02.2002

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 10 juni 2003, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A (zoals verbeterd), B, C, D, E, F, G en H samen tot een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van € 2 500.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 12 500.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft 3 maanden van de uitgesproken hoofdgevangenisstraf van 6 maanden en wat betreft € 2 000, gebracht op € 10 000 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden, van de uitgesproken geldboete van € 2 500 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen B, C, E, F en H samen tot een geldboete van € 2 500.

Verhoogt de geldboete met veertig decimes, aldus gebracht op € 12 500.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft € 1 500, gebracht op € 7 500 van de uitgesproken geldboete van € 2 500 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat de beklaagden verplicht zijn elk een bedrag van € 10, verhoogd met veertig decimes, aldus telkens gebracht op € 50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 124,71.

Veroordeelt de beklaagde in de eigen kosten (vonnisafschriften), gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 37,63.

Legt de veroordeelden

eveneens elk een vergoeding op van € 25 in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993 en van 11 december 2001.

Verklaart dat de vordering tot herstel wat betreft de betongewelven zonder voorwerp geworden is.

Beveelt de verwijdering van het schroot, de laadbakken en de autowrakken overeenkomstig de vordering van de gemachtigde ambtenaar, meer bepaald door de afbraak van de wederrechtelijk opgerichte houtberging, en dit binnen een termijn van 3 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

Veroordeelt

ieder tot

het betalen aan de stedenbouwkundig inspecteur en aan het openbaar ministerie van een dwangsom van € 250 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

25 juni 2003 door de beklaagden tegen alle schikkingen.

25 juni 2003 door het Openbaar Ministerie tegen beklaagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging bij monde
van meester loco meester i, beiden advocaat aan
de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

De curator verschijnt niet noch iemand voor hem.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De naam van de tweede beklaagde luidt blijkens de oprichtingsakte " " en niet " ". Deze materiële vergissing wordt rechtgezet.

3. De eerste rechter heeft in het bestreden vonnis onder "I. voorgaanden" een volledige opsomming gegeven van de relevante feitelijke gegevens tot het tijdstip van de sluiting van de debatten. Het Hof verwijst naar deze overwegingen en maakt ze hier tot de zijne.

4. Met betrekking tot het in stand houden van de betonnen gewelven dienstig als verharding (de telastleggingen A, B en C) en het in stand houden van de opslagruimte voor gebruikte voertuigen of voor schroot (de telastleggingen D, E en F) overweegt het Hof wat volgt.

4.1. Het te last gelegde in stand houden maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt evenwel dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A tot en met F te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

4.2. Deze opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf brengt niet mee dat de instandhouding, zoals terecht bewezen verklaard door de eerste rechter, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het Hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

4.3. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn brief van 14 juli 1999 met bijlage (stukken 1 en 2) het herstel van de plaats in de vorige toestand door verwijdering van de betongewelven. Zoals door de eerste rechter naar aanleiding van een tweede bezoek ter plaatse kon worden vastgesteld is de wederrechtelijk in stand gehouden

vaste inrichting bestaande uit betonnen gewelven effectief verwijderd. De vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op dit punt en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom is bijgevolg zonder voorwerp.

4.4. In zijn voormelde brief van 14 juli 1999 vordert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tevens het herstel van de plaats in de vorige toestand door verwijdering van alle schroot, laadbakken en autowrakken, met verbeurte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot herstel.

De eerste beklaagde maakte zich in de periode van 28 januari 1999 tot en met 22 februari 2002 schuldig aan het zonder de vereiste vergunning in stand houden van een opslagruimte nader vermeld in de telastlegging D (telastleggingen D, E en F).

De tweede beklaagde maakte zich in de periode van 3 juli 1999 tot en met 22 februari 2002 schuldig aan het zonder de vereiste vergunning in stand houden van die opslagruimte (telastleggingen E en F).

Het wordt beweerd maar niet enigszins geloofwaardig gemaakt dat het schroot, waaronder de laadbakken vermeld in de herstellvordering, en de autowrakken inmiddels werden verwijderd. Het gevorderd herstel is nog nodig om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan zijn brief van 14 juli 1999 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom. Gelet op het talmen van de eerste beklaagde om tot het herstel op dit punt over te gaan wordt jegens hem terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de eerste beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna deze veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Een veroordeling van de tweede beklaagde tot verbeurte van een dwangsom is in de gegeven specifieke omstandigheden niet opportuun.

5. Met betrekking tot de exploitatie van een inrichting van de tweede klasse zonder vergunning (telastleggingen G en H) overweegt het Hof wat volgt.

5.1. De tweede beklaagde werd inmiddels failliet verklaard. Ofschoon regelmatig gedagvaard voor het Hof is de curator niet verschenen, noch iemand voor hem.

Het faillissement doet de vennootschap niet ophouden te bestaan. Er is geen aanwijzing dat het faillissement reeds zou hebben geleid tot afsluiting van vereffening (art.20 Wetboek van Strafvordering en art.83 van de Faillissementswet van 8 augustus 1997), zodat de strafvordering niet is vervallen.

5.2. Het feit dat aan de telastlegging G ten grondslag ligt dient te worden gekwalificeerd als volgt:

"Bij inbreuk op art.4 § 1, strafbaar gesteld door art.39 § 1, 1° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, spijs het verbod, zonder voorafgaande vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, ter zake een inrichting bestaande uit:

- een inrichting voor de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 10 ton (rubriek 2.2.1c.1° van de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in art.3 van voormeld van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naar gelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu),

- een inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 2 tot en met 4 voertuigwrakken (rubriek 2.2.2.d.1° van voormelde lijst),

te van 28 januari 1999 tot en met 2 juli 1999".

Het feit dat aan de telastlegging H ten grondslag ligt dient te worden gekwalificeerd als volgt:

"Bij inbreuk op art.4 § 1, strafbaar gesteld door art.39 § 1, 1° van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, spijs het verbod zonder voorafgaande vergunning van de bevoegde overheid een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de tweede klasse te hebben geëxploiteerd, ter zake een inrichting bestaande uit:

- een inrichting voor de opslag en sortering van niet gevaarlijke afvalstoffen bestaande uit papier en karton, hout, textiel, kunststoffen, metaal, glas, rubber, bouw- en sloopafval, met een opslagcapaciteit van maximaal 10 ton (rubriek 2.2.1c.1° van de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in art.3 van voormeld van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld, naar gelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu),

- een inrichting voor de opslag en mechanische behandeling van voertuigwrakken, met een opslagcapaciteit van meer dan 2 tot en met 4 voertuigwrakken (rubriek 2.2.2.d.1° van voormelde lijst),

te van 3 juli 1999 tot en met 22 februari 2002".

Van deze aanpassingen werd aan de aanwezige partijen kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastleggingen hebben betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

5.3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen G en H, zoals hiervoor onder 5.2. nader omschreven, lastens de eerste beklaagde bewezen.

Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging H, zoals hiervoor onder 5.2. nader omschreven, lastens de tweede beklaagde bewezen.

De rechtspersoon handelde ter zake door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde. Het feit omschreven in de verbeterde telastlegging H heeft een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de rechtspersoon. De eerste beklaagde heeft de fout wetens en willens gepleegd, zodat hij voor het feit dat aan de verbeterde telastlegging H ten grondslag ligt samen met de rechtspersoon kan worden veroordeeld.

5.4. De zaak werd voor het Hof slechts opgeroepen ongeveer 3 jaar na de behandeling in eerste aanleg, om redenen die geen verband houden met de zaak. De eerste beklaagde roept dan ook terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art.14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New-York op 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Hij vraagt dat het Hof zich daarom krachtens art.21 ter van de Voorafgaande Titel van Strafvordering zou beperken tot een eenvoudig schuldigverklaren.

Het blijkt geenszins dat door het tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de vrijwaring van de volksgezondheid, de ernst en de omvang van de feiten brengen ter zake mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens voor beide beklaagden een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

5.5. De feiten die aan de telastleggingen G en H ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de uiting van ééNZelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De eerste beklaagde heeft bewust en buiten elke dwang in de periodes nader in de verbeterde telastleggingen G en H vermeld, gehandeld in strijd met het Milieuvergunningsdecreet.

Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een gezond leefmilieu heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk financieel belang en dat van de rechtspersoon. Uit een vroegere veroordeling door het Hof heeft hij niet de nodige lessen getrokken.

Een hoofdgevangenisstraf van drie maanden en de hierna uitgesproken geldboete samen zouden daarom een passende bestraffing vormen, noodzakelijk om de eerste beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Rekening houdend met het overschrijden van de redelijke termijn beperkt het Hof de straf tot de geldboete.

Het Hof houdt rekening met het feit dat de eerste beklaagde het misdrijf heeft gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004,

zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

5.6. De tweede beklaagde heeft bewust en buiten elke dwang in de periode nader in de verbeterde telastlegging H vermeld, gehandeld in strijd met het Milieu-vergunningsdecreet.

Het belang van de gemeenschap bij het behoud van een gezond leefmilieu heeft zij in agrarisch gebied en zonder oog te hebben voor de belangen van de nabuur totaal ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk financieel belang.

Een geldboete van € 2 000 zou daarom een passende bestraffing uitmaken, noodzakelijk om duidelijk te maken dat de exploitatie van een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning uiteindelijk niet lonend mag blijven. Rekening houdend met het overschrijden van de redelijke termijn beperkt het Hof de straf tot de helft van dit bedrag.

Het Hof houdt ook hier rekening met het feit dat de beklaagde het misdrijf heeft gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002 en vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

5.6. Er zijn geen aanwijzingen dat om veiligheidsredenen nog een exploitatieverbod zou moeten worden uitgesproken.

OP DEZE GRONDEN,

Het Hof, rechtsprekend bij verstek ten aanzien van de tweede
beklaagde en op tegenspraak ten aanzien van de overige partijen,
gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de niet-strijdige artikelen
aangehaald door de eerste rechter en de artikelen:

38, 40, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek,

162, 186, 190, 194 en 211 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de
euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld
in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de
programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7
februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen,
zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december
1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB
van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1
van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

ontvangt de beroepen en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A, B, C, D,
E en F vervallen,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom
zonder voorwerp voor zover zij de betonnen gewelven dienstig als
verharding betreffen,

beveelt aan _____ en aan _____,
failliet verklaard met als curator meester _____ over te gaan tot
het herstel van de plaats te _____ nader in de oorspronkelijke
dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn
van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal
treden, door verwijdering van alle schroot, inbegrepen laadbakken, en
autowrakken van het terrein,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in die mate in de
oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de
gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van
burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in
de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in
art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige
inspecteur door de eerste beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd
van € 15 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf
het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit
arrest in kracht van gewijsde zal treden,

verbetert de telastleggingen G en H zoals hiervoor onder 5.2 vermeld,

veroordeelt de beklaagde voor de verbeterde telastleggingen G en H samen tot een geldboete van € 1 000, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 5 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

veroordeelt de beklaagde failliet verklaard met als curator mr. , voor de verbeterde telastlegging H tot een geldboete van € 1 000, te vermeerderen met 40 opdecimes tot € 5 000,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 162,34 in eerste aanleg en op € 107,72 vaststellend dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door het misdrijf dat aan de beklaagden gemeen is.

Kosten:

Afschriften:	48,45
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	19,48

97,93

+ 10 % :	9,79
----------	------

Totaal :€ 107,72

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 30 juni 2006.

Aanwezig :

1, kamervoorzitter,

raadsheer,

, raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

; advocaat-generaal,

griffier;